

“Lyckan kommer, lyckan går, men jag lovar dig, den kommer igen”

- L-Y-C-K-L-I-G! Hon uttalade varenda bokstav som om den var lika underbar som en liten mjuk hundvalp, hon älskade nämligen hundvalpar. Hon sträckte upp händerna mot den kalla, blåa himlen som för att nudda den, likt dom stora, kala ekarna som omringade den plats hon stod på. Hon blundade, njöt, drog in doften av höst medan dom torra, färgglada, vackra löven virvlade runt hennes ben.

Maya Milie hade aldrig varit så lycklig i hela sitt liv förut. Nu ropade hon ut den lycka hon kände så hela Leaf Park kunde dela den med henne och hon var säker på att parken kände samma stora lycka som hon själv. Vem skulle inte bli lika lycklig som hon, när hennes föräldrar, inte hennes vanliga gråhåriga men ändå fantastiska adoptivföräldrar, utan hennes riktiga blodsföräldrar, skulle komma till London, hennes London! Maya Milie hade aldrig träffat dem i hela sitt liv. Nu skulle hon få prata med dem, känna doften av hennes mammas parfym, när hon rusar in i hennes famn, Maya Milie var säker på att den luktade rosor. Tänk att kunna få höra orden “Min fina dotter” av sin egen pappa! Hon hade hört dom orden förrut, men inte av sin RIKTIGA pappa.

Maya Milie var allt annat än ledsen när hon återvände till The Old Street. Hon älskade den här gatan, det var en liten kullerstens gränd med höga, smala, utsmyckade hus i olika färger. The Old Street var en tyst gata men ändå väldigt livfull, här och var stod det runda, glada små gummor som sålde frukt, grönsaker och karameller i små rödrandiga gatustånd.

Hon tog ett långt, lyckligt skutt upp för dom båda trappstegen som ledde upp till The Old Street 4, hennes hem, hennes hus. Det gnisslade till när hon vred om nyckeln i det tröga, enorma låset. Hon sprang ikapp med sig själv uppför trappan medan hon nynnade på en låt som dumt nog fastnat i hennes huvud. Det var först efter hon slängt upp dörren och stod och flåsade i den mörka hallen som hon hörde ett dovt snyftande inifrån köket. Maya Milie blev kall i hela kroppen, den lycka och glädje hon nyss känt var borta, nu var hon rädd. Varför grät hennes mamma?

Hon tassade försiktigt ut i det stora köket med tunga sidengardiner. Där satt hennes mamma, hennes älskade mamma och grät en stilla gråt.

- Mor, vad har hänt? Frågade Maya Milie försiktigt.

Fru Le Cocco tittade på henne med sorg i blicken. Hennes mjuka, lätt skrynkliga kinder var alldeles tårdränkta, ögonen var röda och svullna.

- Åh kära barn...mitt älskade barn..du..kan kan inte först..t..ttåå, stammade hon medan tårarna rann.

-Vad kan jag inte förstå? snälla mor, tala om det för mig! Maya Milie kramade om sin mamma hårt.

- Brevet... , hulkade hennes mamma,..bre..bre..vv..brevet!

Maya Milie såg ett tjockt brunt kuvert ligga på bordet, det var öppnat och brevid kuvertet låg ett brev. Hon tog upp brevet och med darrande händer började hon läsa. Hon stannade tvärt vid andra raden, hon trodde inte det var sant, hon kände hur ögonen tårades och allt blev suddigt.

I brevet stod det, "*Herr och Fru Algezas har omkommit i en tågolycka på väg mot London...*" Det var som om någon höll på att riva sönder henne, under bara några sekunder hade hela hennes värld gått sönder, varför? hur kunde världen göra så här mot henne?

- Det låg också ett brev som bara var till dig i kuvertet, sa fru Le Cocco lite osäkert medan hon försökte torka bort sina tårar.

Maya Milie tog upp det andra brevet från kuvertet, på baksidan stod det "*Till Min Dotter Från Din Mor*" Maya Milie kände hur tårarna sakta rann ner för hennes kinder medan hon öppnade brevet.

En stund senare satt Maya Milie helt mållös i den stora smaragdgröna fåtöljen inne i vardagsrummet. Hon hade fått förklarat allt för sig. Allt hade stått i brevet från hennes mor. Varför hon blev bortadopterad, allt hennes mamma ville göra med henne när hon skulle bli äldre och att hon hade en syster. En syster som arbetade på ett café och läste till läkare. En syster som heter Mandie Lie. Hon, Maya Milie hade en syster, en syster som till på köpet arbetade i London! Maya Milie ville genast träffa henne.

Även om sorgen efter hennes efterlängtrade föräldrar var så stor att Maya Milies hjärta höll på att gå sönder så var hennes längtan efter system lite större. Hon ville sitta och prata med henne i timmar, få höra om allt hennes syster fått uppleva med deras gemensamma föräldrar, det Maya Milie aldrig fått. Hon bestämde sig för att söka upp system, kanske redan nu ikväll? Så fick det bli, Maya Milie var alldeles för ivrig för att vänta. Det kunde väl inte vara många i London som hette Mandie Lie Algezas? Nej det var det inte, för när Maya Milie sökte på google på Herr Le Coccas gamla dator blev det bara en träff. Den träffen var hennes syster, hennes egna syster! Hela Maya Milie sjöng av glädje.

Maya Milie stod utanför Café Greeny´s i Leaf Park. Klockan var tio i fem och om tio minuter skulle hon få träffa sin syster för första gången. Hon darrade av nervositet. För exakt tre timmar sedan hade hon fått reda på att hon hade en syster, en syster som hette Mandie Lie, en syster som bodde i London. Nu skulle hon och hennes syster träffas på Café Greeny´s klockan fem. Hon hade aldrig känt sig så här förrut. En känsla av glädje, nervositet, ivrighet och sorg. Sorgen för alla år dom gått miste om att vara tillsammans och att de inte kunnat dela sin barndom.

Nu slog klockan fem och Maya Milie bet ihop, hon skulle klara det här!

Hennes ben skälvde när hon försökte ta sig mot caféets dörr, hon klarade det inte. Hon satte sig ner på en bänk bredvid caféet och tog ett djupt andetag medan hon argt försökte säga åt sina ben att inte skaka. Hon reste sig igen, denna gången bar hennes ben till dörren. Hon öppnade dörren.

Inne på caféet var det som vanligt full rörelse. Tant Rosie, den runda, alltid glada lilla gumman som ägde caféet, stod glatt och pratade med sina kunder medan hon serverade dem te, scones och blåbärsmuffins. Tant Rosie bakade dom bästa sconesen och muffinsarna i hela London. Om detta hade varit en vanlig dag skulle Maya Milie glatt ägnat sig åt att stoppa i sig alla läckerheter som serverades här men nu var det ingen vanlig dag.

Maya Milie spejade ut över gästerna för att se om hon kanske skulle känna igen sin syster, såklart såg hon henne inte. Hon satte sig ner vid ett bord för två och väntade. En servitris kom förbi och undrade om hon ville ha någonting, men Maya Milie skakade på huvudet. Hon var för nervös för att kunna få ner en matbit, till och med Tant Rosies himmelska muffins.

Helt plötsligt klev en vacker ung kvinna in genom dörren, det var ingen tvekan om att det var Mandie Lie. Maya Milie reste sig hastigt upp och började vifta med armarna. Hon var nära att slå till en servitris som argt mumlade någonting om vilken galen människa, men det brydde sig inte Maya Milie om. Hennes syster var som en kopia av henne själv, långt mörkt hår och de mörkblå ögonen med stänk av guld och mörkgrönt i.

- Maya Milie! Utropade Mandie Lie. Hon sträckte ut armarna mot Maya Milie, som inte tvekade, utan sprang rätt in i hennes systers öppna famn. Då brast det för Maya Milie. Lyckan, glädjen och sorgen vällde över henne och tårarna rann och blötte ner systemns gröna tröja.

-Förlåt, snyftade hon, men jag har saknat mina och dina föräldrar så och nu, när jag äntligen skulle få träffa dem så finns dom inte längre! Men nu finns du! Utropade hon medan tårarna flödade.

Mandie Lie tittade henne djupt in i ögonen och smekte hennes hår.

- Ja du, vad kan jag säga, lyckan kommer, lyckan går, men jag lovar dig, den kommer igen.

-Det har den gjort, åh vad den har gjort det! Mumlade Maya Milie medan hon för första gången kramade sin syster.